

De Naakte Willemsfonder
in Tania Menten

Ik herinner me nog die spreekbeurt van mijn klasgenootje Heidi. En hoe fier zij was toen de foto's uit het slachthuis doorgegeven werden. Na afloop kregen we een knackworst. Ik heb die spreekwoordelijke kers op de taart beleefd geweigerd. Toen ik nadien thuis de bloedworst op tafel zag, drong de inhoud ervan pas goed tot me door.

IK WAS ACHT EN MIJN VRIENDEN WERDEN OPGEGETEN

Toen ik acht was, werd ik al als een rareit beschouwd. Voor een kind dat zoekende was en de eigen identiteit nog niet gevonden had, was vegetarisch (later vegan) zijn niet evident. Vaak voelde ik me eenzaam en onbegrepen. Ik vond zelden aansluiting bij mijn leeftijdsgenootjes, zeker niet wanneer er gegeten werd. Vaak hoorde ik er niet bij puur omdat ik andere eetgewoonten had. Mensen voorzagen speciale arrangementen waardoor ze me onbewust en goedbedoeld vervreemdden van de rest van de groep. Aan tafel werden er opmerkingen over mij gemaakt. Ik had dan de neiging om mij te verontschuldigen of te verantwoorden. Waarna het anders zijn nog sterker leek. De niet-begrijpende blikken van de tafelgenoten wilde ik ontvluchten. Ik wilde net als alle andere kinderen normaal zijn en erbij horen.

IK BEN EEN SOCIAAL DIER

Vandaag is dat niet anders. Ook al ben ik de vijftig voorbij en moet ik niet meer op zoek naar mijn eigen identiteit, erbij horen blijft een sterk zielsverlangen. Tegen de stroom ingaan en eeuwenoude, collectieve gewoonten, waarden en normen trotseren, is voor iemand die plantaardig leeft echter onvermijdelijk. En zo bots ik al heel mijn leven op weerstanden. De pleaser en de peacekeeper in mij verdragen geen onenigheid. En om kritiek te vermijden en niet afgewezen te worden, probeer ik niet op te vallen. Mezelf onzichtbaar maken, voelt veilig.

PLANTAARDIG LEVEN VOELT ALS NIET GENOEG...

Aan de andere kant voelen zwijgen en mezelf aanpassen, als mijn authenticiteit te grabbel gooien. En met de zelfverloochening neemt het knagende gevoel toe dat plantaardig leven slechts een beperkte bijdrage is, een druppel op een hete plaat. Het voelt als niet genoeg. Dieren worden er niet minder wreed om behandeld. Ze worden na 44 jaar veganisme nog altijd massaal opgegeten. Nog even machteloos sta ik in de woestijn te roepen.

... WANT DE REALITEIT IS WAANZIN

Biggen die zonder verdoving gecastreerd worden omdat ze dan beter smaken, uitgeputte en vertrapte dieren die dagenlang onderweg zijn in hete vrachtwagens, kalfjes die vlak na hun geboorte bij hun krijsende moeder worden weggehaald, mannelijke kuikens die door een haksel gejaagd worden, kippen die niet meer op hun poten kunnen staan en in hun eigen vuil liggen omdat ze als plofkip goedkoper zijn, paarden die in paniek toekijken hoe hun voorganger doodbloedt, kreeften die gekneveld in een wassertank liggen te wachten om levend gekookt te worden, ... dit alles gaat vooraf aan élk niet-plantaardig bord.

© Morgan Gielen

Mijn maag keert om wanneer ik mensen vlees zie eten. Want ik hou van dieren, van alle dieren. Elk stuk vlees staat gelijk met een dode vriend. Dag in dag uit ben ik getuige van hun lijden en dood, en van het geweld en het onrecht dat mijn soortgenoten hen aandoen. Hoe kan iemand ooit gelukkig zijn in zo een immorele wereld, vraag ik me af. Onschuldige dieren doden voor een lekkere hap is wreed. Andere mensen het lastige werk laten doen achter de gesloten deuren van het slachthuis is hypocriet. Vlees eten is niet verdedigbaar, toch?

EN DAN KRIJG IK ER GENOEG VAN OM ME TE BEPERKEN TOT PASSIEF VEGANISME

In 2019 begin ik mijn facebookgroep wat vegans (w)eten en sindsdien geef ik mijn authentieke zelf alle ruimte. Niet veganisme maar "actief" veganisme is nu mijn way of life. Ik steek mezelf niet langer weg. In plaats van mijn boodschap klein te houden, zeg ik wat ik denk en waar ik naar verlang. Een warme en rechtvaardige wereld zonder -ismes. Want racisme, seksisme en speciëcisme, komen allemaal voort uit hetzelfde gedachtegoed, namelijk dat "sommigen wat meer gelijk zijn dan anderen" (vrij uit Animal Farm van George Orwell). Om een wereld zonder discriminatie mee werkelijk te maken, toon ik mezelf graag. In heel mijn kwetsbaarheid.

VERHALEN DELEN IS GESCHIEDENIS SCHRIJVEN

Goedkeuring of begrip van anderen zijn nog steeds mooi, maar het bepaalt niet langer wat ik doe of zeg of nét niet doe of zeg. Het voelt goed om eindelijk voluit te praten.

Waar naartoe?

Drie keer per dag goed doen, gewoon door lekker te eten? Bezoek Tania's gezellige facebookgroep wat vegans (w)eten of watvegansweten.be. Vegan of niet, iedereen is van harte welkom. En de recepten zijn om van te smullen.

Vegans die hun draagkracht willen verhogen en hun impact vergroten, kunnen eveneens terecht op watvegansweten.be.

Voor dit artikel ging Tania voor een fotoshoot naar Morgane Gielen. Hoe zij het geweld en de verwaarlozing van dieren emotioneel ervaart kan je lezen op de No Babes Instagram en Facebookpagina.

Op 22 februari 2024 pm 11u spreekt Tania op het Ethiekrevolutie E-festival in een panel over veganisme. Details hierover volgen op Willemsfonds.be en in de digitale nieuwsbrieven.

Tijdens onze feestelijke gratis online kookworkshop op 23 december 2023 doorbreken we eenzaamheid op een betaalbare manier. Iedereen welkom! Meer info op willemsfonds.be.

Iemand van 82 jaar heeft ongeveer 2000 dieren (kleine dieren zoals insecten en garnalen niet meegerekend) gegeten! Dat staat gelijk aan 1.614.000.000.000 dieren die jaarlijks wereldwijd voor menselijke consumptie gedood worden.
Tobias Leenaert

Vragen als "wat eet je dan wel?" en "waarom eet je geen vlees? En geen kip? En ook geen vis?" slaan me niet meer uit het lood. Ik toon mijn ontredde en de oorzaken ervan. Ik praat over mijn morele waarden en mijn levensstijl. Ik word zichtbaar en maak een verschil. En met mijn verhaal inspireer ik anderen. Ik kom in actie en dat loont. Ik kijk niet langer lijdzaam toe zonder in verweer te komen. Ik kies ervoor om nooit meer te zwijgen. Samen met vele anderen die opstaan, wordt carnisme zichtbaar voor wat het is, collectief aanvaard geweld. We praten erover. We schrijven erover. We delen onze verhalen. Voluit. Zonder gêne, zonder scrupules of bescheidenheid, zonder zelfcensuur. Samen bouwen we aan een nieuw ethisch kompas, een nieuw normaal. De groep mensen die het kind in zich laten spreken en die het gebruiken van dieren (terug) afwijzen, wordt groter. Jarenlang werden vegans bespot en geridiculiseerd. Vandaag is er discussie. Morgen is er adoptie. De vegans van gisteren waren voorvechters. De vegans van vandaag schrijven geschiedenis.

KOKEN ALS ACTIVISME VOOR EEN BETERE WERELD

Ik heb altijd geweten dat voeding en rechtvaardigheid nauw verwant zijn met elkaar: je bord reflecteert of je wél of niet leeft volgens je ethische waarden. Nu ik me als coach inclusie verdiep in de armoedeproblematiek besef ik bovendien hoeveel impact voeding elke dag heeft op mensen die in armoede leven. Omdat de kookworkshop "plantaardig koken met weinig geld" in oktober een groot succes was, hebben we meteen een nieuwe kookworkshop op de agenda gezet. En wel midden in de wintervakantie. Want vele mensen brengen de feestdagen in eenzaamheid door. Feesten zijn immers kostelijk. Niet iedereen kan dat betalen. We maken er een gezellig feest van met betaalbare gerechten. En de kookworkshop is uiteraard weer gratis voor iedereen. Zodat mensen die in armoede en/of eenzaamheid leven zich geen buiten-

beentje voelen.

JOYFUL REBEL EN BEZIELSTER VAN WAT VEGANS (W)ETEN

Als vegan door het leven gaan, voelt als een waardevolle bijdrage. Het is gemakkelijk, elke dag heb je drie keer de kans om goed te doen. Elk plantaardig bordje is een dierlijk bordje minder. Zelf ga ik een stukje verder omdat ik me dan niet hoeft te beperken tot enkel mijn eigen bord. Van actief veganisme word ik bovendien positiever, blijer, milder en energieker.

Ik ben nog steeds die vreemde eend van veleer. Alleen durf ik mijn zotte authentieke zelf nu als kracht inzetten. Ik ben een joyful rebel en de bezielster van wat vegans (w)eten. De vegan gemeenschap die mij volgt in mijn gelijknamige facebookgroep en op watvegansweten.be groeit snel. Ik vind het fijn om mensen nieuwe ingrediënten, producten en recepten te laten ontdekken. Dat is leuk. En het scheidt een band.

Tegelijk vind ik het zalig om de emotionele draagkracht van vegans te vergroten. En de kookworkshops van het Willemsfonds lenen zich uitstekend om die draagkracht om te zetten in daadkracht. Armoede helpen bestrijden en mensen plantaardig leren koken, dat is voor mij een voor de handliggende combinatie. Een win-win voor mens, dier en planeet, alsook voor het Willemsfonds. ▶

Tania Menten, coach inclusie